

## Groepswork op Hogeschool Van Hall Larenstein in Leeuwarden Kiezen tussen Tasty Tom en Parijs-Dakar

Voor studenten bij Hogeschool Van Hall Larenstein bestaat een groot deel van de opleiding uit groepswork. Ook afstuderen gebeurt in tweetallen. Voor sommigen werkt dat prima, anderen blijven zich vier jaar lang drukken. Docenten en studenten zoeken hun manieren om hun waardering en afkeuring tot uitdrukking te brengen.

werkt goed, vinden ze alle vijf. Dennis: "Soms bekijk je het toch te eenzijdig. Je vult elkaar aan en zo leer je ook nog van elkaar."

### Uitzettingsprocedure

De vier studenten Agrarische bedrijfskunde kennen elkaar goed. Ze werkten al vaker samen en ontmoeten elkaar ook buiten school. Ze komen alle vier uit Groningen en dat scheidt een band. Als ze mogen kiezen dan werken ze graag samen. "Je weet waar je aan toe bent, we kunnen van elkaar op aan", zegt Steven. Dennis is als vierdejaars student aan dit groepje toegevoegd omdat hij dit moduul moet herkansen. Hij past goed bij

de groep, want ze hebben hetzelfde doel. Dennis: "Je gaat toch voor zo'n hoog mogelijk cijfer." Maar dat blijkt niet altijd het geval te zijn. Het onderwerp moet wel leuk zijn, vindt Ramon. En als Marthijn teveel andere dingen aan zijn hoofd heeft, dan is dat hoge cijfer even minder belangrijk.

De groep is zelf verantwoordelijk voor een goed verloop. Als iemand niet behoorlijk mee werkt dan grijpt de groep in. "Eerst geven we een waarschuwing, en als dat niet helpt dan zetten we zo iemand uit de groep. Maar meestal helpt een waarschuwing wel."

Froukje Mosterman is docent Bedrijfskunde en begeleidt groepswork. Volgens

Ramon, Marthijn, Laurens en Steven - tweede jaars studenten Agrarische bedrijfskunde - en Dennis, vierde jaars student Diermanagement, starten met de case Tasty Tom. Marthijn is voorzitter en deelt de agenda uit. Het hoofdonderwerp is de Tasty Tom. Alle groepsleden hebben drie getypte A4-tjes voor zich liggen. Nog niemand heeft ze gelezen. Marthijn verzoekt zijn collega's de stukken voortaan van te voren te lezen. Hij last een lees-pauze in. Dat kost inderdaad veel tijd. Bij de case staan tien vragen die de studenten met elkaar moeten beantwoorden. De gezamenlijke werktijd gaat vooral op aan de vraag welke competenties de studenten zelf hebben en of ze daarmee een soortgelijk project als Tasty Tom kunnen begeleiden als adviseur/projectleider. Ze komen er niet uit. Uiteindelijk verdelen ze de vragen onder elkaar. Morgen komen ze weer bij elkaar om de antwoorden te bespreken. Dat

**Marthijn (midden links) opent de vergadering**



haar zijn de studenten voorzichtig met uitzetten, vooral in het eerste jaar. “Ze moeten daarna nog vier jaar met elkaar door. Dan krijg je direct van die kampen. Dus ze proberen ook wel wat te schuiven: als jij deze module wat meer doet, dan doe ik straks meer wanneer jij ‘in het hooi moet’”. De groepsbegeleiders werken aan een formulier om de uitzettingsprocedure wat meer te stroomlijnen.

### Idols

De case Tasty Tom is een van de vier opdrachten voor de module Kennismanagement. Voor deze opdracht maken de studenten een verslag, maar het product kan ook een presentatie zijn. De groep maakt ook een procesverslag. Daarin staan de deadlines, afspraken, besluitenlijsten en hoeveel elk individu heeft gedaan per onderdeel. Om dat procesverslag te kunnen maken moeten ze dus een logboek bijhouden. Laurens: “Het logboek maak je vaak achteraf, zeker als je elkaar goed kent, zoals wij nu. Als je elkaar niet kent

dan is het logboek wel zinvol. Dan heb je toch een instrument om elkaar in de gaten te houden.” Ook Mosterman relateert de functie van het logboek: “Je weet natuurlijk nooit of het waar is wat ze in een logboek schrijven, maar ik zie ze elke week tijdens het werkcollege en heb het er dan ook met ze over. Op die manier proberen we het proces in de gaten te houden.”

Als het procesverslag goed is uitgewerkt dan krijgt de hele groep een zeven. Maar als blijkt dat een student weinig heeft bijgedragen dan geeft Mosterman ook wel eens een totaalcijfer dat de groep zelf mag verdelen. “Daarin komen de verschillen in inzet en inbreng wel tot uitdrukking.”

“Je kunt niet zonder individuele toetsing”, meent Mosterman. Daarom is er in week negen van elke module een individuele kennistoets. Maar misschien is het belangrijkste toetsingsmoment wel het panel. De studenten komen dan voor een panel van twee of drie docenten te

zitten - “het lijkt soms net een soort Idols”- en moeten elk vier vragen beantwoorden. Ze zijn dan genoodzaakt om het hele verslag goed te bestuderen.

Ramon: “We nemen dat met elkaar door, en leggen het aan elkaar uit als iemand iets niet begrijpt. Je hebt de neiging om die dingen te doen waar je goed in bent. Je wordt een specialist. Maar je moet je ook in de andere dingen verdiepen.”

Marthijn: “Maar ook tijdens het panelgesprek helpen we elkaar. Als iemand halverwege het verhaal blijft steken, dan vullen we elkaar aan.”

Het productverslag, het procesverslag, de individuele kennistoets en de uitslag van het panel bepalen samen het cijfer.

Mosterman: “We slagen er steeds meer in om die beoordeling objectief te doen. En om mensen te laten zakken. Het eerste jaar vonden we dat nog moeilijk. Hoe beoordeel je dat nou, en heb je daar wel goede criteria voor? Wanneer kun je zeggen: jij zit niet op het niveau? Een criterium is bijvoorbeeld dat ze minimaal twee van de vier vragen goed moeten kunnen beantwoorden.”

Afgelopen jaar bleken tien van de veertig studenten niet over genoeg competenties te beschikken om de module te halen. Ze wisten niet voldoende van wat er in het verslag stond, waar ze acht weken mee bezig zijn geweest. Daar schrokken de docenten van. Studenten mogen de module in de volgende periode herkansen. Maar er vindt door gebrek aan tijd geen evaluatie plaats om te kijken hoe het zover heeft kunnen komen. “Het zou wel heel goed zijn, als je dat ook nog doet”, denkt Mosterman.

### De goede groep

De groep van Dennis en de Groningers heeft voor elkaar gekozen en gaan voor een hoog cijfer. Maar het kan ook anders. Mosterman: “Deze periode hebben we zelf de groepjes in laten delen. Een groepje meiden dat detailhandel op het mbo had gedaan ging bij elkaar zitten. Dat is door de eenzijdigheid een behoorlijk zwakke groep.” En ja, sommige studenten nemen genoeg met een vijf en half, anderen willen nog naar de universiteit en zijn veel fanatieker. Als die bij elkaar in de groep zitten dan differentieert Mosterman in de cijfers. Tijdens de





**Steven, Ramon en Dennis vragen zich af welke kwaliteiten en competenties ze hebben**



**Docente Froukje Mosterman: “We slagen er steeds meer in om die beoordeling objectief te doen”**

werkcolleges presenteren de verschillende groepen hun resultaten aan elkaar. Mosterman laat dan de betere groepen eerst presenteren, zodat die de mindere groepen kunnen inspireren. Soms delen de docenten de groepen in,

bijvoorbeeld bij de module International People Management. De buitenlanders en Nederlanders zitten bij elkaar in de groep zodat ze Engels met elkaar praten en leren werken met andere culturen. Ook maken de docenten groepen

met verschillende disciplines, bijvoorbeeld een bedrijfskundige, een milieukundige en een student diermanagement. “Maar we testen ze van te voren niet op hun kwaliteiten, zodat we bijvoorbeeld doeners en denkers in een groep kunnen combineren.”

Mosterman ziet het niveau van samenwerking niet altijd verbeteren in de loop van de opleiding. De studenten zijn echter wel in staat om een goede samenwerking te ontwikkelen door een specifieke taakverdeling. Zo focust de een zich op de Engelse taal, de ander op computervaardigheden of verslaglegging. De studenten weten het groepswerk dus wel steeds handiger aan te pakken. Al blijven sommige groepen onverbeterbaar. “Ik heb hier een eindverslag. Het is voor de derde keer een vier. En hoe komt dat? De ene jongen doet mee aan een soort Parijs-Dakar, nummer twee zit druk in de bloemenbollen in Flevoland, nummer drie loopt stage bij de Rabobank. Eentje zit zelfs in Iran. Ze hebben wel recht op een herkansing, maar ze kunnen dat nooit meer als groep doen. Ze doen het nu individueel. Hebben ze er meer werk van, en ik ook. Dat zijn dus derdejaars en dan denk je ‘die doen het goed’, maar dat is lang niet altijd zo.” Mosterman geeft aan dat ruim 80 procent van de groepjes succesvol hun taak uitvoert met een goede werkverdeling. Echter, die overige 20 procent kosten veel begeleidingstijd en energie van de coach.

#### **De goede begeleider**

Na de lunch hebben de studenten een hoorcollege. Mosterman laat de studenten een filmpje van Netwerk zien. “Hoe poep en afval duurzame energie worden.” Een kippen-, rundvee- en landbouwboer in Vlagtwedde zetten samen een biovergistingsinstallatie op en voorzien daarmee hun hele dorp van energie. De vier Groningers voelen zich aangesproken. Ze hebben het best naar hun zin, zelfs hier in Friesland. De vorige avond hadden ze het nog heel gezellig samen. “Een goede begeleider begrijpt dat,” zegt Marthijn, “die snapt dat je als student ook wel eens in de kroeg hangt.” Maar ze vinden ook allemaal dat dat geen excuus mag zijn om je werk niet goed te doen. Ze ontvingen me dan ook keurig. □